

Børne- og socialminister Mai Mercados talepapir

Anledning	Besvarelse af SUU samrådsspørgsmål BW
Dato / tid	25-04-2017 kl. 13.30-15.00
Sted	Sundheds- og Ældreudvalget

Samrådsspørgsmål BW stillet af Astrid Krag (S)

"Hvordan forholder ministeren sig til, at ældre på plejehjem pålægges brugerbetaling for fælles inventar og hjælpemidler, som de ældre ellers er berettiget til vederlagsfrit ifølge serviceloven, fordi nogle kommuner sender regningen for hjælpemidler m.v. videre til boligselskaberne? Der henvises til artiklen "Svage ældre og demente må selv betale for plejeudstyr" bragt på boligen.dk den 1. september 2016, hvor i bl.a. Ældre Sagen bekræfter problemet: <http://blboligen.dk/artikler/artikler/2016/august/svage-aeldre-og-demente-maaselv-betale-for-plejeudstyr/>"

Det talte ord gælder

Indledning

Jeg vil også gerne sige tak for invitationen til samrådet her i dag.

Jeg er enig med spørgeren i, at vi her har at gøre med et vigtigt emne, der har betydning for nogle af samfundets svageste, nemlig de ældre og demente, som har behov for pleje og omsorg.

Transport-, bygnings- og boligministeren har i sin besvarelse været inde på begge de to samrådsspørgsmål, og jeg vil nu supplere i forhold til spørgsmål BW, som også er stillet til mig, omkring den del, der hører under mit ressort.

Som det blev sagt før, så drejer det sig om servicelovens regler om hjælpemidler og boligindretning, hvor kommunerne ifølge loven har finansieringsansvaret.

Ikke overvæltning af udgifter på beboerne

Jeg bliver spurgt, hvad min holdning er til, at ældre på plejehjem pålægges brugerbetaling for hjælpemidler, som de ellers har ret til at få vederlagsfrit efter serviceloven, fordi nogle kommuner sender regningen videre til boligselskaberne, som så indregner udgiften i huslejen.

Jeg vil gerne starte med at sige helt tydeligt, at hvis man opfylder betingelserne for at få fuld hjælp fra sin kommune, skal man naturligvis have hjælpen uden at risikere, at man bagefter skal have penge op af lommen, fordi udgifterne pludselig er havnet hos én selv.

Alt andet ville være helt uhørt i et velfærdssamfund som vores. Og de eksempler, som er nævnt i den artikel, der følger med spørgsmålet, handler, som jeg forstår artiklen, da heldigvis heller

ikke om overvæltning af udgifter fra kommunerne til boligselskaberne for hjælpemidler og boligindretninger til den enkelte borger efter serviceloven.

Derimod handler eksemplerne om fælles inventar, redskaber, som er nødvendige af hensyn til medarbejderne, og udgifter, som serviceleverandøren skal betale.

Serviceovens regler

De regler på mit område, som er i spil her, er som sagt reglerne i serviceloven om hjælpemidler og boligindretning.

Både for hjælpemidler og boligindretning gælder, at det er den enkelte borger, der får hjælp ud fra en konkret og individuel vurdering af hjælpebehovet og uden egenbetaling. Og hjælpen skal gives uanset borgerens boform – og altså også til borgere, der bor på plejehjem.

Det er også fælles for begge typer af hjælp, at borgeren skal have varigt nedsat fysisk eller psykisk funktionsevne som forudsætning for støtte.

For hjælpemidler gælder det i øvrigt, at hjælpemidlet i væsentlig grad skal kunne afhjælpe følgerne af funktionsnedsættelsen eller i væsentlig grad lette den daglige tilværelse.

Som eksempler på hjælpemidler kan jeg nævne en individuelt tilpasset kørestol til en borger med nedsat gangfunktion eller særligt spisebestik til en borger med nedsat håndfunktion på grund af f.eks. slidgigt i hænderne.

For boligindretninger er det derudover en forudsætning for at få hjælp, at indretningen skal være nødvendig for at gøre boligen bedre egnet som opholdssted for borgeren med funktionsnedsættelse.

Et eksempel på en boligindretning kunne være en automatisk døråbner til en borger med få kræfter på grund af sclerose, som ikke kan åbne en dør på normal vis.

Det er kommunen, der yder og fuldt ud finansierer støtte til både hjælpemidler og boligindretning efter serviceloven til den enkelte borger.

Støtte til hjælpemidler og boligindretning efter serviceloven er altså klart en kommunal opgave, og de borgere, som opfylder servicelovens visitationskriterier, skal naturligvis ikke selv betale for deres hjælpemiddel eller boligindretning – hverken direkte eller indirekte via deres husleje.

Afrunding

Jeg mener ligesom transport-, bygnings- og boligministeren, at regelsættet er fornuftigt indrettet, så det understøtter, at udgifterne til hjælp placeres der, hvor de skal, og ikke væltes over på borgerne. Og jeg er enig i, at der ikke er behov for at gennemføre lovgivningsmæssige ændringer.

Men jeg vil naturligvis bidrage til den orienteringsskrivelse med en redegørelse for reglerne, som transport-, bygnings- og boligministeren omtalte før, og oplyse om regelsættet med hjælpemidler og boligindretninger efter serviceloven.

På den måde håber jeg, at vi hele vejen rundt i forhold til alle relevante regelsæt kan bidrage til at fjerne den tvivl, der er rejst om, hvorvidt der i praksis sker den rette udgiftsfordeling mellem beboerne, kommunerne og serviceleverandørerne.

Tak for ordet.